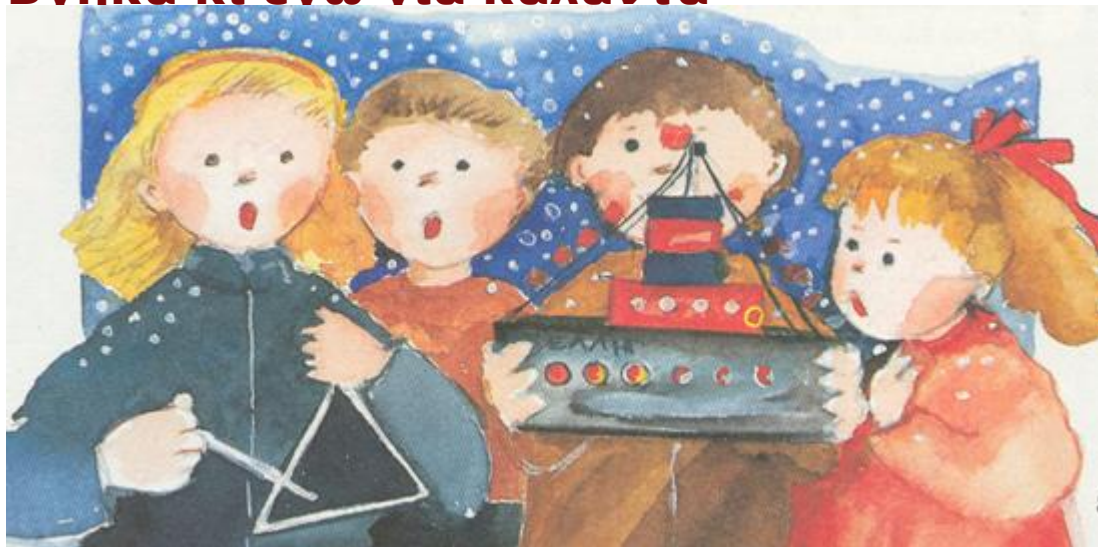

Βνήκα κι ενώ νια κάλαντα

Πρωί πρωί

πήρα τους δρόμους από το ένα χέρι και από το άλλο το καμπανάκι μου. Γυρόφερα την πόλη δυο τρεις φορές. Μπήκα σε καταστήματα, χτύπησα πόρτες σπιτιών και ξανά στους δρόμους.

Δεν χόρταινε η ψυχή μου να μοιράζεται τούτα τα θαυμάσια νέα. Είναι από κείνα τα νέα που λες πως τα κάλαντα έγιναν μόνο και μόνο επειδή υπάρχουν τέτοια νέα.

«Να τα πούμε;» ρωτούσαν οι μικροί καλαντιστές

Είδα πως δεν πήγαιναν πουθενά να τα επιβάλλουν. Ρωτούσαν. Σου λέει μπορεί κάποιος να μην ήθελε να ακούσει. Δικαίωμα στην μιζέρια και την κατάθλιψη έχουν όλοι.

Σαν έπαιρναν την άδεια τότε ξεκινούσε τραγουδιστά το μεγαλείο της είδησης.

Μα το μεγαλείο αυτό μονάχα σε υπέροχους ανθρώπους ταιριάζει.

«Καλην ημέραν άρχοντες» τραγουδούσαμε μικροί και μεγάλοι. Ακούς; «Άρχοντες!»

Την είδηση αυτή μονάχα άρχοντες την ακούν. Το πιο υπέροχο βέβαια είναι πως όλοι ήταν άρχοντες. Όσοι μας έδωσαν την άδεια να μοιραστούμε την χαρά μαζί τους, ήταν όλοι άρχοντες. Ούτε φτωχοί, ούτε πλούσιοι. Ήταν όλοι άρχοντες. Και ο ορισμός τους ήταν να μπούμε στον αρχοντικό τους και να τους κάνουμε την καρδιά περιβόλι.

«Ο Χριστός γεννιέται σήμερα» τους είπαμε. Δεν γεννήθηκε χθες, κάποτε, και εμείς έτσι το θυμόμαστε σαν παραμύθι που δεν νοιάζει κανέναν. Σήμερα γεννάται!

Οι καλαντιστές έτσι όπως ξεχύθηκαν στην πόλη μας είναι οι αντάρτες της θλίψης και της απελπισίας. Αυτές οι φωνές όσο βαστά τούτη η επανάσταση, θα ποτίζουν το δένδρο της ελπίδας.

Οι πόρτες των σπιτιών μας τούτο το πρωί από ταφόπλακες μοναξιάς, γίνανε

παράθυρα ολάνοιχτα στον ήλιο. Οι κλειδαριές έσπασαν μαζί με το κατσούφικο προσωπίο.

Το όραμα μας είναι μια μέρα να μην έχει μείνει καμιά πόρτα κλειστή, κανέναν φόβος να θολώνει το μυαλό και την καρδιά. Όλη η πόλη μας να τραγουδά την είδηση πως ο Χριστός γεννιέται σήμερα. Να συναντηθούμε επιτέλους όλοι πρόσωπο με πρόσωπο, να αγκαλιαστούμε και να ξαναγνωρίσουμε ο ένας τον άλλον όπως είμαστε πραγματικά. Άνθρωποι.

Πηγή: dkaravasilis.gr